

Αν δεν ερχόσουν Εσύ...

ΜΑΡΙΑ ΠΑΣΤΟΥΡΜΑΤΖΗ

Αν δεν ερχόσουν Εσύ...

Ἐν πλω̃

© Έκδόσεις Έν πλώ
Κολοκοτρώνη 49, Αθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
facebook.com/enploeditions.gr

Α΄ έκδοση: Φεβρουάριος 2014

ISBN: 978-960-9550-39-0

Αφιερωμένο στη μνήμη
του δικού μου Σαμαρείτη,
Στεργίου Σάκκου,
που μου δίδαξε Θεό
και γραμμένο με βαθιά αγάπη
για όσους στη ζωή ρωτούν: «Γιατί;»

*«Το θέλημα του Θεού είναι το
μόνο αληθινό συμφέρον μας»
(Στέργιος Ν. Σάκκος)*

ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

Η μουσική γέμισε το δωμάτιο πρώτα αργά, γαλήνια ύστερα πιο γοργά, πιο ζωηρά. Ακούμπησε απαλά πάνω στα πράγματα, έσβησε τις σκληρές αφές του κόσμου αυτού και μεταμόρφωσε στο όνειρο. Ο «Ύμνος στη Χαρά», αυτή η νικητήρια κραυγή του ανθρώπου πάνω στο αντίξοο, ηχούσε θριαμβευτικά μες στο δωμάτιο.

Η Λήδα έπαιξε και όλο της το κορμί σκιρτούσε με μικρούς-μικρούς σπασμούς χαράς. Τα μαλλιά χόρευαν στους ώμους της, γλιστρούσανε αδέξια απ' την κορδέλα τους και γαργαλεύανε τα ζεσταμένα μάγουλα. Τα δάχτυλά της, μαλακά και τρυφερά, πονούσανε πάνω στα πλήκτρα ευτυχισμένα και γλυκά. Ο Αύγουστος έκαιγε στο ζεστό του φως το πρόσωπο και τα ξεγυμνωμένα μπράτσα της όμως το λεπτοκαμωμένο της κορμί

ριγούσε ευδαιμονικά σαν μίσχος σ' ανοιξιάτικη δροσιά. Ήταν εκείνο το ερωτευμένο αίσθημα που την περνούσε ολόκληρη κάθε φορά που κάθονταν στο πιάνο της.

Απ' τη μισανοιγμένη πόρτα της κουζίνας η Δέσποινα Σμυρναίου κοιτούσε εξεταστικά την κόρη της. Τα μάτια της ακολουθούσαν τα δάχτυλα που τρέχανε πάνω στα πλήκτρα κι η σκέψη της γύριζε πάλι και πάλι στα λόγια που άκουσε μόλις εχθές από τα χείλη του δασκάλου της. «Η Λήδα, Δέσποινα» έλεγε μ' έμφαση ο Απόστολος Γληνός, «είναι φτιαγμένη καλλιτέχνη. Η μουσική ξεχύνεται από μέσα της τόσο αβίαστα όσο το άρωμα απ' τον κάλυκα του λουλουδιού. Η Λήδα θα φτάσει κάποτε ψηλά, πολύ ψηλά. Να το θυμάσαι αυτό!».

Ποτέ της δεν κατάλαβε γιατί μα πάντοτε, όταν άκουγε αυτές τις ολοφώτρινες προβλέψεις για το χάρισμα της κόρης της, ένιωθε μια θαμπή ανησυχία να της σφίγγει την ψυχή. Πάσχιζε ν' αποδιώξει εκείνο το ακαθόριστο συναίσθημα ζητώντας καταφύγιο στη σιγουριά της προσευχής. «Φύλαξε, Κύριε, τη Λήδα μου. Στα χέρια Σου την εμπιστεύομαι –και στα δικά σου, Παναγία μου»– συμπλήρωνε κοιτάζοντας το πάντα αναμμένο καντηλάκι της στο εικόνισμα της Μάνας του Θεού.

Ήξερε πως η κόρη της ήταν ένα παιδί ξεχωριστό, φτιαγμένο από το υφάδι των καλλιτεχνών, με τη βαθιά, ευάλωτη ευαισθησία, το διεισδυτικό, άυπνο κοίταγμα στον κόσμο και 'κεινα τα ανεξάντλητα «γιατί» που ξεφαχνίζουμε επίμονα τις πιο αβάσταχτες πραγματικότητες.

«Ανάλαβέ την, Κύριε», ψιθύρισε και 'κείνο το αυγουστιάτικο απόγευμα. Η Λήδα έπαιξε ακατάπαυστα παραδομένη στη μαγεία των ρυθμών, όταν απρόσμενα τα δάχτυλα σταμάτησαν. Ξεστράτισαν από την παρτιτούρα κι ένας παράταιρος ρυθμός ακούστηκε. Για μια μόνο στιγμή... Ύστερα απότομα η μουσική βουβάθηκε. Τα χέρια πέσανε ματαιωμένα πάνω στους μηρούς. Ήτανε μόλις δυο δικές της νότες, ολομόναχες κι η Λήδα θα το ήθελε να είναι περισσότερες. Έβγαλε έναν κουρασμένο αναστεναγμό κι έγειρε πίσω το κεφάλι μισοκλείνοντας τα μάτια της. Η σιωπή τύλιξε νανουριστικά το σπίτι των Συμυρναϊήδων, όταν μια διαπεραστική, παιδιάτικη φωνή τη ράγισε αδιάφορα:

«Λήδα! Γιατί σταμάτησες να παίζεις τη “Χαρά”; Ως έξω ακουγότανε».

Η Εύα είχε ορμήσει στο σαλόνι σχεδόν τρέχοντας με τη θάλασσα να στάζει ακόμη από τις άκρες των μαλιών και την αλμύρα κολλημένη στο μελαχροινό κορμάκι της.

Η αδελφή της άνοιξε τρομαγμένη τα μισοκλεισμένα βλέφαρα.

«Εύα!», της φώναξε. «Πρώτον, πώς μπαίνεις έτσι εδώ μέσα; Δεύτερον, πόσες φορές σου είπα, όταν παίζω μουσική, δεν θέλω να με ενοχλείς!», τελείωσε τονίζοντας μια-μια τις λέξεις της.

Η μικρή πήρε επιδέξια ένα μισοκακόμοιρο ύφος φταίχτη που λυπάται για το λάθος του.

«Συγγνώμη, Λήδα!», είπε δήθεν με μεταμέλεια. «Να!

ήθελα μόνο ν' ακούσω πιλοτική μουσική, όπως λες».

«Ποιοτική, βρε κουτορνίδι! Τι πιλοτική! Να, έλα εδώ!», γέλασε αυθόρμητα η Λήδα και χτύπησε με τις παλάμες της τα γόνατα.

Το κοριτσάκι ζύγωσε με ένα σίγουρο ύφος νικητή. Θρονιάστηκε με ικανοποίηση στην αγκαλιά της αδελφής.

«Λήδα», τη ρώτησε ανασηκώνοντας πάνω στο στήθος το μελαχροινό κεφάλι της να την κοιτά καλύτερα, «όταν γίνεις διάσημη, θα μου παίρνεις ό,τι θέλω;».

«Και ποιός σου είπε, βρε χαζοπούλι, ότι θα γίνω εγώ διάσημη;», την πείραξε εκείνη ανέμελα.

«Όλοι το λένε!», απάντησε με φυσικότητα η μικρή. «Δεν άκουσες; Να, χδες ο κ. Γληνός έλεγε στη μαμά: “Η Λήδα θα γίνει μεγάλη πιανίστρια. Θα φτάσει ψηλά, πολύ ψηλά!”. Λοιπόν, θα μου αγοράζεις τότε ό,τι θέλω;», επέμεινε.

Όμως η Λήδα απότομα σοβάρεψε.

«Άσε τις χαζομάρες, Εύα! Ούτε διάσημη θα γίνω ούτε και θέλω άλλωστε».

«Γιατί;», ρώτησε σαστισμένα το παιδί.

«Άντε, πήγαινε τώρα να λουστείς!».

«Γιατί δε θέλεις να γίνεις διάσημη;», επανέλαβε με πείσμα η μικρή που σαν μια απορία της τριβέλιζε το παιδικό μυαλό δεν εγκατέλειπε με τίποτα.

«Αχ, Εύα», αναστέναξε η Λήδα κουρασμένα, «φτάνει! Είσαι μικρή γι' αυτά!».

«Πες μου γιατί», επέμεινε το κοριτσάκι κι η αδελφή

της αναπόφευκτα υποχώρησε.

«Λοιπόν, ξέρεις την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη;», ρώτησε.

«Φυσικά!», θιάστηκε να επιβεβαιώσει το παιδί.

«Το αγαπώ πολύ αυτό το κείμενο. Είναι απ' τα ομορφότερα κομμάτια στο Ευαγγέλιο – απάντησε αφηρημένα η αδελφή της και θύδισε τα ονειροπόλα μάτια της στο γαλανό της θάλασσας, που απλώνονταν απέραντη απ' τ' ανοιχτό παράθυρο. Λοιπόν –συνέχισε σαν να μιλούσε στον εαυτό της πια– όλη μας η ζωή, λέει ο κ. Γληνός, είναι μια ζωντανή γραφή εκείνης της παραβολής. Είμαστε Σαμαρείτες που ταξιδεύουμε από την Ιεριχώ του εδώ στην Ιερουσαλήμ του αιώνιου. Περνούμε από μονοπάτια δύσκολα, τραχιά, από χαράδρες και κακοτοπιές. Στο δρόμο μας βογκούν χιλιάδες πληγωμένοι που έχουν πέσει στους ληστές. Είναι ψυχές που χάσαν την ελπίδα τους, που τσακιστήκανε στη γη ανήμπορες σαν στάχια που τα σπάξει η βροχή. Όλη μας η ανθρωπιά, η αληθινή αξία μας –λέει ο κ. Γληνός– ζυγίζεται εκεί: αν θα σταματήσουμε, αν θα αποβιβαστούμε απ' το δικό μας υποζύγιο, απ' την προσωπική μας ευτυχία, για να χύσουμε πάνω στα τραύματα των λαβωμένων λάδι και κρασί, να δέσουμε μ' αγάπη τις πληγές κι ύστερα να τους κουβαλήσουμε στο πανδοχείο του Θεού, στον Ένα και μεγάλο Σαμαρείτη, που 'χει τη δύναμη να επουλώνει όλες τις πληγές. Αυτό στη ζωή λέγεται αγάπη, Εύα!».

Σταμάτησε. Τα μάτια της στυλώθηκαν εντατικά στον

ουρανό, σαν να 'βλεπαν εκεί με παραστατική ενάργεια να διαδραματίζεται όλη εκείνη η σκηνή που τη σαγήνευε: ο Σαμαρείτης που έσκυβε να χύσει λάδι και κρασί σε κάποια ανθρώπινη πληγή.

«Καθένας από μας», συνέχισε αργά, «λέει ο κ. Γληνός, έχει το δικό του λάδι, το δικό του κρασί. Είναι εκείνο που μας κάνει εντελώς μοναδικούς, που κάνει ακόμα εντελώς μοναδικά όλα τα “σ’ αγαπώ” που έχουμε να πούμε μες στον κόσμο αυτό. Για μένα –λέει ο κ. Γληνός– αυτό το λάδι, το κρασί, είναι η μουσική. Δεν ξέρω, ίσως να 'ναι κι έτσι», είπε σκεφτικά. «Ένα μονάχα ξέρω: πως θέλω να ξοδέψω όλο το λάδι, όλο το κρασί που έχυσε στο δισάκι μου ο Θεός, για να γλυκάνω τις πληγές των συνανθρώπων μου. Θέλω η ζωή μου να είναι ένα μεγάλο “αγαπώ”. Να ζήσω αγαπώντας το Θεό μου για τον άνθρωπο, τον άνθρωπο για το Θεό μου. Αυτό λέγεται ευτυχία, Εύα! Αυτό ονειρεύομαι εγώ! Αγάπη θέλω, όχι δόξα στη ζωή!», τελείωσε με έμφαση.

Μιλούσε μ' έξαψη που της κοκκίνιζε τα μάγουλα. Η Δέσποινα Σμυρναίου άκουγε και δάκρυζε. Είχε αφουγκραστεί τόσες φορές εφηβικούς παλμούς μέσα στις τάξεις της ακόμα και πίσω από μάτια αγέρωχα ή εκνευριστικές αναίδειες μα τώρα δάκρυζε, γιατί της είχε χαριστεί απλά και ανύποπτα να περπατήσει στην εφηβική ψυχή της κόρης της. Για μια ακόμη φορά επιβελίωνε πόσο ξεχωριστά ευαίσθητο ήτανε το παιδί που εμπιστεύτηκε στα μητρικά της χέρια ο Θεός αλλά και πόσο σπάνιος, πολύτιμος ήταν ο μουσικοδιδάσκαλος,

ο Απόστολος Γληνός, που την ανέθρεφε σχεδόν με την αλήθεια και τη γνώση του Θεού. Η κόρη της τον σεβότανε βαθιά, κρεμόταν απ' τα χείλη του, σαν συζητούσανε και συζητούσανε πολύ συχνά, γιατί η Λήδα ήθελε να εξιχνιάσει όλα τα μυστήρια της ζωής. Κι εκείνος με έγνοια και αγάπη πατρική έσπερνε βαθιά μέσα στη γόνη, νεανική ψυχή αλήθεια κι αρετή.

«Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου!», αναστέναξε η μητέρα μ' ανακούφιση. «Πάντα να την κρατάς στον δρόμο Σου».

Στο μεταξύ η Εύα είχε γείρει το κεφάλι της στην αγκαλιά της αδελφής. Είχε γλαρώσει αποκαμωμένη απ' τη χαλάρωση της θάλασσας κι από τον ακαταλαβίστικο και χειμαρρώδη εφηβικό μονόλογο.

«Εύα!», τη σκούνηξε η κοπέλα σαν να συνερχότανε κι η ίδια της απ' το φανταστικό ταξίδι της στο αύριο. «Θεέ μου, τι κάδομαι και λέω στο παιδί! Το αποκοίμισα!».

Η μικρή έτριψε με τις γροθιές της τα μάτια της.

«Τα κατάλαβα όλα!», είπε με περηφάνεια πεισματάρικη, «θέλεις να πάρεις λάδι και κρασί».

«Ναι, έτσι είναι! Έτσι ακριβώς!», γέλασε η Λήδα και τη φίλησε σφιχτά. «Λοιπόν, θέλεις να σου παίξω κάτι να ξυπνήσεις; Κάτι μόνο για σένα! Απ' αυτά που σου αρέσουν».

«Ναι! Τη “Χαρά”!», φώναξε με ενθουσιασμό η Εύα.

«Ο “Ύμνος στη Χαρά” λοιπόν! Για την Εύα Σμυρναίου!», έκανε εύθυμα η Λήδα κι ο αριστουργηματικός σκοπός γέμισε πάλι το δωμάτιο.